

Hordozhatjuk Jézus dicsőségét mi is

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Péter apostol első levele első fejezete a 16.-tól a 19. verseiben a következőképpen: „Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének. Mert amikor az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget nyert, és ilyen szózatot intézett hozzá a felséges dicsőség: 'Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm!', mi hallottuk ezt a mennyből jött szózatot, mert együtt voltunk vele a szent hegyen. Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a próféta beszédét, amelyre jól teszitek, ha figyelték, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg felvirrad a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben. – Urunk, kérjük, hogy igéd erejével mutasd meg nekünk a Te dicsőségedet és add meg, hogy felvirradhasson a nap és felkelhessen a hajnalcsillag a mi szívünkben is. Ámen.

Kedves Testvéreim! Fehér a szószék terítője. Ma nem évközi vasárnap, hanem Krisztusünnep van. Az egyik legnagyobb Krisztusünnep a mai, a Nagypéntek, a húsvét, a karácsony és a mennybemenetel ünnepe után. Ma Jézus színeváltozását ünnepeljük. *Félre ne értsük a színeváltozás kifejezést... Ahogyan hallottuk immár kétszer is, Jézus színe nem gutautótt lilává változott – ami indokolt lett volna Péter apostol értetlenkedése miatt – hanem a földöntúli dicsőség ragyogása látszott meg Jézuson.*

„Ó... Hát már megint egy szép mese... Odatehetjük a jászol mellé.” – szólal meg itt Dönci. Nem, Dönci. Jézus megdicsőülése *nem* kitalált mese. Miért *nem* az? A mai igehirdetés hét választ is ad erre. Első: az evangélisták tanúságtétele. Második: az egyik szemtanú, János tanúságtétele. Harmadik: a másik szemtanú, Péter tanúságtétele. Negyedik: Az egyházatyák tanúságtétele. Ötödik: *Te magad* is lehetsz szemtanú. Hatodik: *Veled is* megtörténhet mindez. Hetedik: a hetedik – legyen majd meglepetés...

Kezdjük az evangélisták tanúságtételével. Az oltár előtt felolvasott igében hallottuk Máté ihletett leírását Jézus megdicsőüléséről. Jézus arca fénylett, mint a nap, a ruhája ragyogott, mint a világosság. Kétszer is hallottuk az Atya szavait: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm!” Az Atya *ugyanazokkal* a szavakkal öleli magához a Fiát, mint amelyeket Jézus megkeresztelkedésekor, Vízkeresztkor mondott. **Jézus megkeresztelkedésekor, Jézus földi küldetésének az elején az Atya abban örvendezett, hogy a Fia alázattal és odaadással *elkezdte* a földi küldetését. Itt, a passió előtt nem sokkal, az Atya abban örvendezik, hogy Fia alázattal és odaadással *be is fejezi* a földi küldetését.** Mi ez a befejezés? Jézus a kereszten végleg legyőzi az ördögöt, a húsvét feltámadásával pedig legyőzi a halált. Így válik Jézus dicsősége láthatóvá mindenkinek. Honnan tudjuk, hogy a mai ünnep összefügg Jézus halálával és feltámadásával? Onnan, hogy Máté mellett Márk és Lukács is leírták ugyanezt az eseményt, és Lukácsnál Mózes és Illés arról beszélgettek Jézussal, hogy Jézus élete végének Jeruzsálemben kell beteljesednie (Lk 9,31). A három evangélista azonban egyformán hozzát teszi az Atya szavaihoz azt is, hogy „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm! – *Őt hallgassátok!*” **Jézust hallgassuk mi is! Egyedül Jézus az, aki elvezet minket az Atyához (Jn 14,6), az Ő szavát és útját kell követnünk nekünk is.**

Hoppá... De hát volt még egy evangélium! A János szerinti. Abból miért maradt ki a színeváltozás? Jánosnak, aki az egyedüli szemtanú volt a négy evangélista közül nem volt ez annyira fontos? Nem. János apostol számára Jézus megdicsőülése *annyira* fontos, hogy mind az evangéliumi leírását, mind pedig az első levelét pontosan az erről szóló, személyes tanúságtételével kezdi. A János szerinti evangélium előszavának az egyik fontos mondata így hangzik: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1,14). János első levele pedig így kezdődik: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről. Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen” (1Jn 1,1-4). Kedves Testvéreim! Legyen a mi saját, mai örömünk is teljes Jézus dicsőségében. Miért van erre okunk és lehetőségünk? Mert *közösségünk* van Jézussal és általa az Atyával. De várj türelemmel: hamarosan a részleteket is megtudod...

A harmadik válaszhoz érve vizsgáljuk meg a másik szemtanú, Péter apostol tanúságtételét, a mai igeszakaszunkat. Pontosán ugyanúgy, mint János apostol, Péter is a látás, a hallás és a fizikai jelenlét tanúságtételét sorolja fel. Nem kitalált mesék ezek, nem hallucinációk ezek, nem látomások, hanem száz százalékos emberi megtapasztalások, amelyeket azok a szemtanúk idéznek fel, akik együtt voltak Jézussal akkor. Hoppá... És mi van a harmadik szemtanúval, idősebb Jakab apostollal? Ő nem írt erről semmit. Jakab bizony nem írt erről semmit. De ennek alapos oka van. Jakab apostol volt az első, akit kivégeztek az apostolok közül (ApCsel 12). Jakabnak – sajnos – nem jutott ideje írni semmit (a Jakab levél az ifjabb Jakab apostol műve).

A negyedik válaszhoz érve idézzük fel az egyik egyházatya, Órigenész fontos gondolatát. Órigenész arra hívta fel a figyelmet, hogy a szemtanúk nem azért nem látták korábban Jézus dicsőségét, mert korábban Jézusnak nem volt dicsősége. (Emlékezzünk vissza az angyalok mennyei seregére, akik megjelentek a pásztoroknak; Lk 2,13; vagy a betlehem-i csillagra, amely megállt Jézus születésének a helye fölött; Mt 2,9.) A szemtanúk azért nem látták korábban Jézus dicsőségét, mert Jézus most látta elérkezettnek az időt arra, hogy megmutassa az Ő mindvégig vele lévő dicsőségét nekik. Az állandóságot támasztja alá az is, amit már említettünk, hogy az Atya szavai „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm!” Jézus földi küldetésének az elején is ugyanazok voltak, mint most. Ez is azt mutatja, hogy Jézus megdicsőülése nem egyszeri esemény, hanem Jézus örök természetének a megnyilvánulása.

Lassan már egy fél éves teológiai kurzust megtartok nektek Jézus megdicsőüléséről. Örömmel jelzem, hogy a kurzus véget ért. Ráadásul még hazudtam is benne... Mivel hazudtam? Azzal, hogy Péter apostol második levelét bizonyosan nem Péter apostol írta. A levél sok évtizeddel Péter halála után keletkezett. A legtöbben ezt hitelrontó tényként fogják fel. Hát hiszen a szemtanú nem is szemtanú... Hát hiszen ez szemfényvesztés... Mérhétlenül nagy örömet okozott nekem Magassy Sándor evangélikus lelkész értelmezése, aki szerint az, hogy a szemtanú hitelességével beszélő igehirdető nem Péter apostol volt, nem negatív, hanem pozitív üzenet. Azt mutatja, hogy a tanúk köre a hit terjedésével elkezdett tágulni a végtelen felé. Ahogyan János írta: nektek közösségetek lesz velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal (1Jn 1,3).

Elérkeztünk az ötödik válaszhoz. Kedves Testvérem! Te is lehetsz szemtanúja Jézus megdicsőülésének! Bármelyikünk lehet szemtanú. Hogyan? A kegyelem által. Hadd meséljek el erre egy történetet. Richard Wurmbrand evangélikus lelkész az ötvenes években együtt raboskodott az Angol Tudományos Akadémia (a Royal Society) egyik tagjával és egy egyszerű parasztemberrel egy romániai börtönben. „Én együtt sétálok Jézussal, és látom Jézust.” – mondta a parasztember. „Hogyan??? Hát ő kétezer éve élt, és a mennybe ment!” – kérdezte az akadémikus. „De én mégis együtt sétálok Jézussal, és látom Jézust.” „No persze! És hogyan néz magára Jézus? Csodálkozóan, szájalommal, kérdő tekintettel – vagy esetleg mosolyogva?” „Jézus mosolyogva néz rám.” „Emberek! – mondta erre az akadémikus a börtöncella többi lakójának, így Wurmbrand-nak is – Ennek az embernek elment az esze. Itt ül ebben a cellában, és azt gondolja, hogy közben sétál Jézussal, és az mosolyogva néz rá!” „De Jézus tényleg mosolyogva néz rám!” „Nagyszerű... Akkor mutassa meg, hogy *hogyan* mosolyog magára Jézus!” És erre a mocskban, a bűzben a parasztember arca átváltozott – mesélte Wurmbrand – és egy földöntúli gyönyörűségű mosoly ömlött szét az arcán. Óriási lett a csend... A nagy csendben aztán egyszer csak zaj hallatszott. Az akadémikus mélyen meghajolt a parasztember előtt: „Uram! *Köszönöm*, hogy megmutatta nekem Jézus mosolyát.”

Wurmbrand és a többiek mind-mind tanúi voltak Jézus dicsősége megjelenésének. Ez a történet azonban még ennél is többet mond. Ez a hatodik válasz. A parasztemberben megjelent Jézus dicsősége. És a parasztember nincs ebben egyedül. Régebben egyszer megmutattam nektek a Taizé-i közösséget alapító Roger testvér, és Kalkuttai Szent Teréz mosolyráncait. Azonosak voltak. Az idős emberek arcán megjelenő mosolyránccok mind-mind Jézus mosolyának a visszatükröződései. **Kedves Testvérem! Öltsd magadra Jézus mosolyát te is. És akkor benned is, rajtad is megjelenik Jézus dicsősége.** Mert a bevezető zsoltár szavai már Jézus második eljövetele előtt is igazak lehetnek: **Az Úr dicsősége megjelenik és minden test látni fogja. Wurmbrandt-éknak a parasztember arcán, másoknak Roger és Teréz arcán, a Te ismerőseidnek pedig a te arcodon.**

Most jön az utolsó, a hetedik válasz. Hordozhatjuk mi is Jézus dicsőségét – ha: hordozzuk Jézus keresztjét. De a kereszt hordozása könnyű lesz – mert a mi keresztünk hordozásának a fájdalma és nehézsége eltörpülnek amellet, hogy a mi örömünk – ahogyan János írta a levelében – teljes lesz. Istenben teljes öröm lesz. Azaz: végtelen öröm lesz. És akkor: felvirrad a nap, és felkel a hajnalcillag a szívetekben. Ámen.